

SANT JORDI 2024

27è recull de poesies i relats breus
de la Gent Gran del Prat de Llobregat





DIADA DE SANT JORDI

Quan l'hivern, s'està acabant, jo començo a pensar, què és el que puc escriure, per el dia d'avui, i aquest any he pensat: vaig a fer un petit homenatge al cinema Capri.

Tots som molt conscients que amb aquest cinema que tenim aquí al Prat, som l'única població de Catalunya que té aquesta joia, que aguanta i aguanta, quan tots els cines han tancat les portes, i només queden aquestes multi-sales als centres comercials.

Que per cert jo mai hi he anat, sempre he anat i gaudit del Capri.

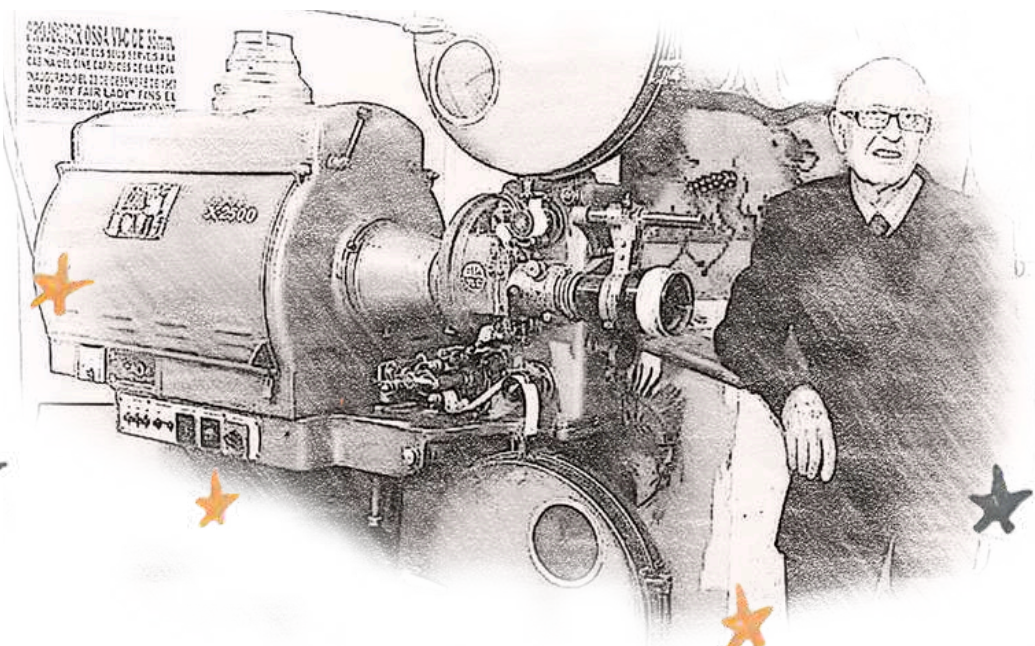
Amb aquestes línies que estic escrivint, vull donar les gràcies al Fermí i a la M^a Carme per fer possible, que tot el Prat, pugui gaudir d'aquesta sala, tan gran i emblemàtica, i també a la Mercè, per continuar la seva tasca, de mantenir el Capri en funcionament.

Gràcies família! Moltes gràcies!

I per acabar, quasi sempre faig un visca doncs aquesta vegada...

Visca el cinema Capri!
Per molts anys!

Gràcies per escoltar-me, feliç dia del llibre i la rosa.



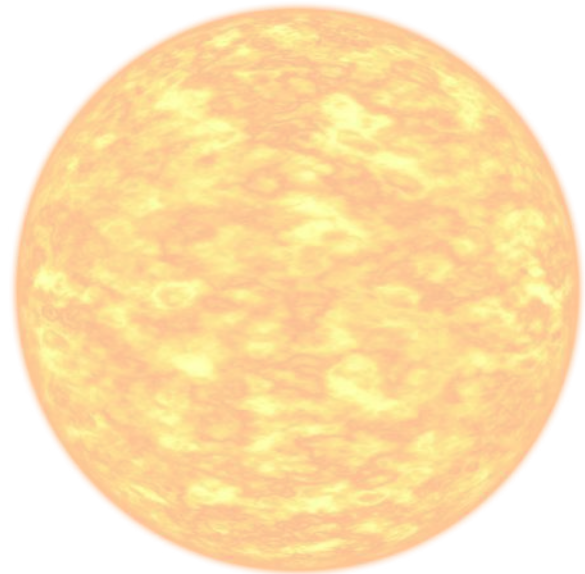
Ramona Pané

A UN NUEVO DIA

En este amanecer,
De un nuevo día
Cuando todavía reina el silencio,
La luna se enciende poco a poco,
Dando paso a nuestro sol,
Que poco a poco nos acaricia
Nos protege y nos da energía,
Nos ama, como yo te amo a ti.

Dia Hermoso con la intensidad del rayo
La alegría de la primavera
La fuerza del viento,
Y me pierdo en ti,
En tu intensidad,
Que me acaricia y me da fortaleza
Me protege, me calma
Y me ilumina hasta la eternidad.

Me envuelves dentro de ti,
Dándome la energía que necesito
Para seguirte a ti.



Ihcnoc

ET PENSO

Et penso fa 22 anys
Et penso fa una estona
Et penso fa un instant...
I saps estimat?
sempre et penso igual
amb el cor angoixat
i els ulls humits

Et penso quan mires
les nostres filles
Et penso quan dorms
al meu costat
I saps que estimat?
sempre et penso igual
amb el cor angoixat
i els ulls humits

Et penso avocada al balcó
Et penso mirant l'horitzó
I saps estimat?
sempre et penso igual
amb el cor angoixat
i els ulls humits...

Et penso quan miro a la foscor
Et penso quan miro la claror
I saps estimat?
sempre et penso igual
amb el cor angoixat
i els ulls humits...

Et penso mirant el foc
Et penso mirant la pluja
Et penso quan no et penso...
I saps estimat?
Perquè quan et penso t'enyoro tant!!!



Graciela García

UN SANT JORDI MELANCÒLIC

La setmana passada ens va deixar el senyor Jordi, el professor de Rummikub del Palmira Domènech, centre on hem après a jugar tots.

Jordi era una gran persona, discret i agradable. Amb una gran cultura, i senyor de bona fe.

Sempre ens recitava el Senyor de Porto Rico, el mono i el mico.

Alguns dies en creuàvem, jo anava al centre, ell ja tornava de jugar una estoneta.

No vaig tenir la sort de tractar-lo molt, però de sentir-me agraïda amb ell per un fet que explicaré:

Molts anys enrere per TV3 anunciaven que al mes d'abril de 1992 seria la data de la EXPO a Sevilla. Jo trobava molt llunyà, havia de passar anys.

Era temps d'alegria, joventut, moltes il·lusions, teníem democràcia i molta esperança de futur.

Un diumenge El Periòdico dins dels fulls portava una cartolina amb una pintura molt moderna. Al mig dins d'una pestanya una entrada de premsa per al dia de la inauguració de la EXPO de Sevilla 1992. Pensava que era una cosa impossible.

Aquella cartolina la deixo a sobre d'un armari. Quan treia la pols me la trobava i allà es quedava.

Quan faltava uns mesos de la data la vaig portar al BBV, que era el patrocinador, i em diuen que era una invitació pel dia de la inauguració, tal com posava la mateixa cartolina era una entrada de premsa per aquest dia.

Llàstima que només en tenia una! Coincidia amb l'acabament de Setmana Santa. Arribant al mes de maig planifiquem com cada any, per Setmana Santa, anar a passar-la amb els pares, que vivien a la Seu d'Urgell. Ja es parlava molt de la EXPO de Sevilla, jo desitjant anar amb el marit, i com podia anar només amb una entrada?!, i a més, encara estarien dins de les festes de Setmana Santa.

Jo ho explicava a les senyores com si fos una aventura, era tot un repte, mentre fèiem gimnàstica ho anava explicant, i sempre sortia el tema.

Feia anys havien muntat el gimnàs, i els clients anaven i venien, perquè hi havien molts horaris diferents. Veies els canvis de les persones i em feia molta il·lusió retrobar-nos. Ben canviades, i ben guapes, amb ganes de cuidar-se per a la primavera.

En una de les classes, la Carme sent aquest problemes que els explicava, i comenta que al seu marit li passa el mateix. Tenia una entrada que guardava de feia anys, i conservava la il·lusió d'anar a Sevilla, encara que els hi semblava molt difícil.

Pocs dies abans de marxar a la Seu, em truca la senyora Carme Moreno, la dona d'en Jordi, per a dir-me que anés a recollir la entrada, perquè anéssim tranquils a la EXPO.

Varen treure els bitllets del tren per poder arribar fins a Sevilla. El Dijous Sant tornaven de la Seu per marxar el divendres cap a Sevilla. No havien estat mai, al arribar a l'Estació de Santa Justa estaven posant els bancs, ultimant els detalls. No sabíem on dormiríem, ja ens van advertir: tot està ple!

Nosaltres en broma deien "doncs dormirem als bancs de l'estació".

Finalment a la part vella vam trobar una pensió.

Com anàvem molt cansats vam dormir estupendament. Teníem tres nits pagades i ens sentíem afortunats, el meu marit i jo.

El dissabte vam anar a esperar l'AVE que venia a Sevilla per primera vegada. Ens va impressionar perquè les autoritats, molt guapes, van baixar del tren, i des del mirador de l'estació vam contemplar la gran entrada.

El morro de l'AVE estava tacat de sang, sang dels pobres ocellets que no coneixíem encara aquest nou company de ferro.

Al de matí l'arribada de l'AVE, a la tarda el pas de la Macarena pels carrers estrets.

L'endemà descans, amb una passejada pel Guadalquivir.

El dilluns inauguració, pel matí una Odissea, la entrada de premsa era en un lloc molt difícil. Vàrem agafar un autocar que ens va portar fins a la perifèria d'on entraven els periodistes. Nosaltres anàvem molt contents amb la companyia d'unes noies valencianes.

Vam arribar a una porta on hi havia tots els periodistes, tots acreditats, i nosaltres com a dos periodistes més.

Vam entrar pels primers pavellons de les províncies. El que més recordo és el pavelló d'Aragó, i també el del País Basc.

Hi havia un planetari que havíem de mirar cap a d'alt de la cúpula, on passaven tots els pobles, vaixells, cases de camp, preciós.

Quan va arribar l'una del migdia, es va tancar tot perquè era l'hora de la inauguració, amb els Reis.

Després d'una hora i mitja, quan es va acabar la inauguració, ja es podia veure tot.

Hi havia uns pavellons que assimilava com si fossin vaixells dins del Guadalquivir.

Tota la tarda de festa en festa, els Països Sud-americans, cadascú anava amb les seves vestimentes.

Les salutacions dels convidats, els cònsols, ..., qui havia dit que nosaltres aniríem com a periodistes acreditats.

Va ser una festa inesperada i fantàstica, i fugaç.
El pavelló de Mèxic estava ple de papallones. Cada nació va posar lo millor, les representacions eren meravelloses.
A la tarda nit "El Palenque", la plaça de la festa.
Va ser un viatge inesperat i fantàstic. Ens haguéssim quedat tota una setmana, però no podia ser.

Gràcies al senyor Jordi la Inauguració de la EXPO va ser un dels millors viatges de la nostra vida. Sense un duro, pobres però alegrets.
Després han arribat altres viatges, però ja no han sigut amb aquella il·lusió tan gran.

Van anar al Caribe, i al arribar a Mèxic no hi havia tantes papallones com a la EXPO.

Al cap d'uns anys vam tornar a on hi havien els pavellons, i vam tenir una decepció, lluia molt més la Feria de Sevilla, els pavellons estaven abandonats.



Teresa Bastida

LA ENCINA

Escúchame bien encina
Que voy a charlar contigo
Y voy a contarte cosas
Que otros quizás ya te han dicho.

Eres la reina del campo
De todo el campo extremeño
Aunque tu gente este lejos
Siempre te echaran de menos

Tú la gran protagonista
Símbolo de Extremadura
En su himno te recuerdan
De esta tierra extrema dura.

Tus Frutos tan apreciados
En enormes montaneras
Con los Jamones tan buenos
Pa' bolsillos de primera

La buena leña de encina
La que calienta la noche
Alrededor del hogar
La familia lo agradece

En las grandes carboneras
Tu serás la principal
Y quien quiera calentarse
A tus ascuas bien vendrán
En ti anidan las tórtolas
Que alegran con su arrullar
A curtidos campesinos
Que labrando en el campo están

A tu sombra se sentaron
En más de una ocasión
Caminantes que pasaban
Y le hacías un gran favor

Pastores, labradores
Y feriantes ¡Como no!
A todos los acogías
Para secar su sudor

Como eres muy generosa
A nadie decías que no
Y escuchabas silenciosa
Toda su conversación

Y aquel leñador furtivo
Que tenías siempre en tu lomo
Lo aceptabas en silencio
Sin denunciarlo al gran amo

De todo y de muchas cosas
Tendrá que contar la encina
Pero las guardas celosas
Para que nadie le diga.



Felisa Domínguez

LA MIREIA

La Mireia vivia en un poblet petit del tarragonès que es deia BONAVIA. No hi havia gaire quitxalla i no tenen escola, els nens i nenes que allà vivien s'havien de traslladar cada dia a Borge que era al poble del costat, situat a tres quilòmetres de distància del seu, per aprendre de lletra, per sor tenen un autobús que els acompanya i així els pares poden anar tranquils ha treballar. Varen passar els anys i la Mireia s'havia fet gran, ja li tocava anar a l'institut i aquí va començar el problema, doncs no tenia transport per anar i com que els pares treballen al mateix poble i si posaven molt dematí no la poden acompanyar. La noia que li agradava molt anar en bicicleta, de seguida els va demanar als pares que li deixessin anar tot i que era una mica perillós viatjar per la carretera, però tampoc hi havia massa trànsit. Ells no ho veuen gens clar però a última hora van cedir. Tampoc els quedava gaires opcions si no era anar em el cotxe dels pares d'una companya i ella volia anar em la bici al seu aire i no molestar a ningú.

El primer dia el pare va demanar poder entrar al treball dues hores més tard per poder acompanyar la seva filla a l'institut, cosa que ella no i estava d'acord però no va tenir més remei va creure, i tot va anar com una seda.

Allà va conèixer nois i noies d'altres pobles i si va trobar molt a gust també hi havia dues noies i tres nois del poble del costat que anaven en bici ven contents, això la va animar per dir-los als pares que no seria pas ella sola que i aniria i que ja havia quedat em dues noies a la carretera on hi havia l'enllaç em el poble de Fontana que era on i havia l'institut.

Els pares ja varen estar més conformes perquè així no farà gaire camí sola tot i que li varen dir que tinguis molta cura amb els transit.

Van ser uns anys molt bonics per ella, va fer bones amistats i plegats ho passarem molt bé. Per les vacances feien colla i anaven a totes les festes dels pobles de més a prop.

L'últim any d'estudis els pares li van prometre que si treia bones notes per les vacances faran un viatge per Europa.

Ella no era gran estudiant però com que li agradava molt sempre s'esforça per treure bones notes, i així va acabar bé em gran il·lusió tot el batxillerat, esperant poder fer les vacances promeses.

Els seus pares estaven contents perquè van veure que s'havia esforçat molt per treure unes notes excel·lents i ben aviat van començar a fer preparatius pel viatge promès.

Van sortir un dilluns 30 de juny, fent camí cap a França per fer visita de 5 dies a Paris i des d'allà continuar viatge per veure dues ciutats més.

Però la vida sempre ens porta sorpreses de vegades bones i d'altres no gens, i així va ser, anaven per l'autopista ven tranquils quan de cop i volta un cotxe que anava molt d'apresa es va desviar una mica i va fer un xoc amb ells, el cotxe va fer una volta de campana i va quedar arraconat a la cuneta, l'altre que portava la seva parella que estava a punt de parir no es va parar, però encara va tenir la decència d'avisar l'ambulància que per sort va arribar ven depresa per portar-los cap a l'hospital.

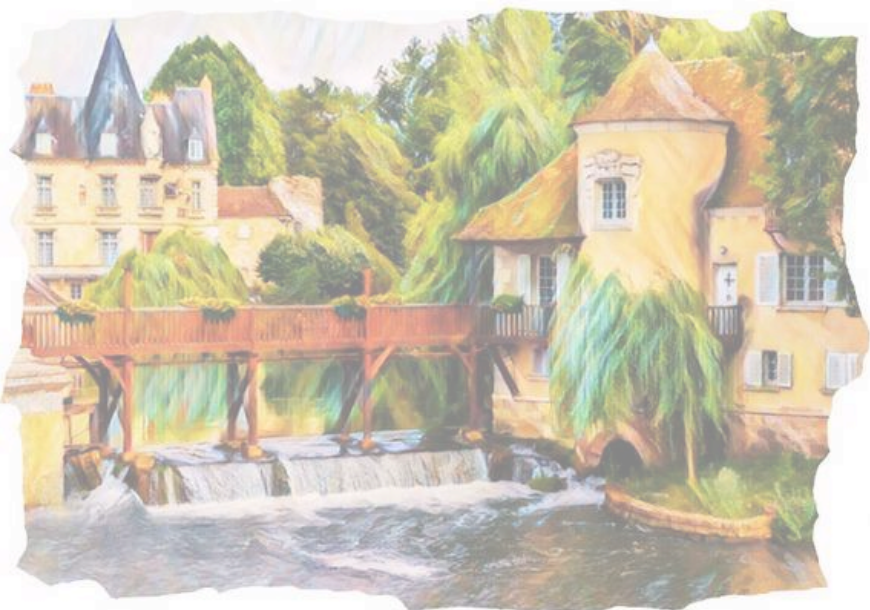
Un cop allà es van atendre el més aviat possible. Al cap de tres hores tots tres van sortir de l'hospital la mare amb un collar al coll, el pare no es va fer gran cosa un cop al pit amb el volant, que per sort no va ser greu, i la Mireia varies hematomes pel seu cos però va ser la que més bé se'n va sortir.

Una ambulància els van acompanyar a un petit hotel que estava no massa lluny de l'hospital. Allà si van estar dues setmanes fins que es van refer tots tres per poder tornar cap a casa i donar les vacances per acabades.

En tot i això van tenir sort, perquè els hi van poder reparar el cotxe allà mateix, al poblet on estaven, era un lloc molt bonic.

Un dels dies visitant la biblioteca, van trobar un senyor ja jubilat que molt amablement, després de parlar una estona amb ell, es va oferir per acompanyar-los a veure les coses més significatives del poble. Van visitar el petit Ajuntament, l'Església i uns jardins. Que hi havia molt bonics propietat d'una casa particular.

Com que les vacances ja s'havien acabat, quan van recuperar el cotxe van fer camí cap a casa tot donant les gràcies de poder tornar tots tres junts.



Teresa Rof

SANT JORDI

La llegada de Sant Jordi, día especial para mí.
Este año 23 ha sido un poco duro para mi salud,
con mucha preocupación,
pero lo he superado bien,
con la ayuda de mis hijos y nietos,
que me dan muchísima fuerza.

Fuerza, para seguir viviendo la vida!
Más fuerte que antes,
viviendo feliz con todos ellos.

Tengo que dar todavía muchísima guerra
en los años que me quedan de vida.



Paquita Castillo

EL TIEMPO VUELA

Voy a cumplir 88 años, como pasa el tiempo, jamás pensé que viviera tanto.

Nunca fui una persona muy fuerte, vivo sola y siento soledad. Pero un día me digo, ¿por qué tengo que vivir como una vieja?

Pese a mis años puedo volver a ser una niña. Rebusco en el armario una ropa más juvenil y me quito la oscura que llevo puesta. Me esta un poco estrecha, pero me veo mucho más joven con ella.

Voy al desván, mi madre lo guardaba todo, encuentro mis muñecas y juguetes en un baúl. Cojo mi muñeca favorita, está sucia y despeinada, pero a mí me encanta bañarla y peinarla, estoy largo rato con ella, le hablo, bailo... De pronto, veo mi bicicleta en un rincón, la saco, al subir veo mi viejo columpio, pero ya no está mi padre para empujarme, así que lo muevo un poco y sigo con mi bicicleta.

Hace mucho tiempo que no la uso, supongo que todavía sabré ir en ella, Si!, ¡me acuerdo! Al principio me tambaleo un poco, pero pronto voy bien. Doy unas vueltas cerca de casa, veo que no pasan coches por las calles, están vacías, ¡ que bien!. Todas para mí.

Me alejo por ellas, que bien me lo paso, cada vez voy más deprisa, el aire me da en la cara, que alegría volver a ser una niña. Me voy alejando del pueblo, mi madre no me dejaba irme sola, pero no se va a enterar.

Voy subida en mi bicicleta tan feliz, de pronto, llego a un camino con una gran bajada, no puedo frenar, me asusto, cada vez voy más deprisa y no puedo parar, me caeré, me romperé el vestido, me pelaré las rodillas y mi madre se enfadará mucho, estaba a punto de caerme, cuando de repente me desperté.

Todo fue un sueño, estaba jadeante y sudorosa. ¡¡Qué desengaño!!

Vuelvo a ser la de siempre, me duelen las piernas, tengo canas y mis carnes están flácidas. Recuerdo a mis padre y hermanos que hace mucho que murieron, al igual que muchos amigos, pero no me entristece demasiado, de vez en cuando es bonito soñar y volver a la niñez.



Carmen Villaescusa

RECORDS

A la vida hi ha molts records, de bons i de dolents. Jo prefereixo recordar, sobretot, els bons. Passem per diferents etapes. Començant per la infantesa: em venen al cap els records de la mare, del pare, dels avis, dels germans.

Recordo amb tristesa el primer dia d'escola, els plors que vaig fer per la separació de la mare, i la paciència que va tenir amb mi la monja que es deia Simona i que em va consolar i acompanyar en aquest procés.

Recordo que quan era ben petita el pare em va ensenyar a nedar, i uns anys més tard a anar en bicicleta. Em ve al cap la il·lusió del dia de reis, la nina que havia demanat a la carta. També un col·legi que tenia pissarra, taules, cadires i nines petites amb uniforme que eren les alumnes, i la mestra.

Amb 10 anys m'agradava molt retallar nines de paper i els seus vestits. També m'agradava jugar al carrer, a sota de casa, acompanyada per la meva àvia, ja que els pares treballaven. Amb les amigues del barri saltàvem a corda, dibuixàvem un avió a terra i llençàvem una pedra i saltàvem a peu coix per agafar-la, jugàvem també amb gomes elàstiques a saltar, fent figures.

Recordo el berenar tan bo que em feia l'àvia: xocolata desfeta amb torrades de pa amb mantega.

A l'arribada de l'adolescència escoltava els "boleros" que posava el pare, a ell li agradava escoltar, sobretot, la cançó "Ansiedad" i també escoltava les cançons del conjunts: els Beatles, els Brincos i els Sirex que tant li agradaven al meu germà gran. I no faltava mai la veu de Joan Manuel Serrat.

Passava els caps de setmana i les vacances a un poble de platja: Calella, i recordo la colla de noies i nois tan maca que tenia, quan anàvem a ballar per la festa major i el ball del fanalet. Quan vaig aprendre a ballar sardanes, els banys a la platja, veure com arribaven les barques carregades de peixos platejats que es movien sense parar, veure el far per la nit il·luminant el mar.

Recordo els estudis, les matemàtiques em costaven, sense dubte vaig ser de lletres, fer els estudis de magisteri i el meu primer treball com a mestra de parvulari. Vaig ser molt feliç i vaig seguir treballant molts anys en aquesta professió que requereix un gran esforç i dedicació però et compensa i et dóna felicitat.

Recordo trobar l'amor, l'home de la meva vida, del qual després de 43 anys segueixo enamorada. Recordo amb felicitat el dia que es va declarar.

Ell em va dir: Que penses fer els propers 50 anys? I jo, sense dubtar li vaig respondre: Passar-los amb tu. I seguim feliços per aquest indret que ens ha portat la vida i amb 2 fills meravellosos.

A la maduresa, recordo quan vam decidir viure al Prat, aquí portem vivint 38 anys i estem molt contents d'haver pres aquesta decisió. S'han aconseguit la majoria dels reptes que ens havíem proposat, tant a nivell social (hem fet molt bones amistats) com a nivell laboral, i hem vist com els fills van encaminant el seu futur fins aconseguir allò que es van proposar.

Amb molts esforços ens vam fer una caseta a un poble del Pirineu, envoltat de prats i de vaques, ovelles i cavalls. Allà hem gaudit de veure les 4 estacions amb tot el seu esplendor: a l'estiu, recordo la calor seca i beure l'aigua ben freda de les fonts, i per les nits observar els estels que il·luminen tot el poble de tan grans que són, i per sant Llorenç veient-los caure demanàvem desitjos sense parar.

A la tardor recordo veure els diferents colors del paisatge (marró, groc, vermell) i la caiguda de les fulles fent una immensa catifa.

A la primavera el contrast del verd dels prats amb els diferents colors de les flors i aquelles olors tan intenses que gairebé ens deixaven sense respiració. I la neu, a l'hivern envoltant tot el poble en una capa blanca.

I ja hem arribat on som ara: la vellesa, de vegades no acompanya la salut, però al sortir del món laboral amb la jubilació, ens podem dedicar a fer activitats que ens agradin. Ens ajuden a mantenir el cos i la ment en forma. Disposes de més temps per anar al cinema, al teatre, per viatjar, fer sortides i excursions. Tenim més temps per relacionar-nos amb la família, els amics, els veïns- Per tant tenim més qualitat de vida.

Arribant a aquesta etapa del recorregut m'he adonat de que mai ens podem rendir ni tirar la tovallola. He de seguir gaudint i lluitant per allò que més m'agrada que es diu: "viure".



POEMA DE SANT JORDI

En el día del libro y las rosas
las calles se llenan de enamorados
diciéndose palabras muy cariñosas.

Hombres y mujeres pasean ilusionados
buscando algún detalle especial
que deje a sus amantes embelesados.

Una rosa, un libro, o un ramo
comprado con tanto cariño
para demostrar lo mucho que te amo.

Será un momento de mucha alegría
lleno de besos y emociones
que llenará de amor el día.

Feliz Sant Jordi para toda la gente
y que la magia de este día
os acompañe para siempre.



UN RAMITO DE VIOLETAS

Agradecida de tu amistad y bondad
Acompañada de mi familia
Cuidándonos en el camino
Siempre estaré contigo, cariño.

Bailando nuestra música
Con un ramito de violetas
Siempre en mi memoria
Nuestros buenos momentos.

Con nostalgia, nos reímos juntos,
La bondad siempre es música.



*Poema escrit pels usuaris i usuàries del Servei d'Atenció en l'Entorn Domiciliari
(SAED) de la zona de Marina*

SAD

CONTIGO EN EL JARDÍN DEL ALMA

La música alegra la vida
Reunida siempre la familia
Con paciencia y templanza
Permanecerá unida.

Seré la flor más hermosa
Caminando fuerte al andar
Por el jardín del alma.

Seremos música
Mi familia querida
Con el alma en la mirada.



*Poema escrit pels usuaris i usuàries del Servei d'Atenció en l'Entorn Domiciliari
(SAED) de la zona de Ribera i Sant Cosme*

SAD

FUERZA INVISIBLE

El viento a Baste, con fuerza,
la copa de los árboles, no le puedo ver,
pero su poderío me empuja con violencia
empuja el misterio a la pregunta
como empuja el miedo a la respuesta.

Y la ignorancia. Carece por momentos...en mí,
y furioso viento que no veo
más saber tanto ¿para qué?
si el mundo es un confuso devaneo.



Ibeth Caballero Ceballos

¿ERA UN ÁNGEL?

A pesar del paso de los años, hay recuerdos que jamás se olvidan. Muchos meses de insomnio y no pensar en la hora que marca el reloj, Cierro los ojos y abro el baúl de los recuerdos, siempre hay uno que se me adelanta a los demás, un hecho que me ocurrió siendo casi un niño: Eran tiempos muy difíciles y las familias que vivían en el campo, en cuanto tenían un niño que podía cooperar en la economía familiar le buscaban una ocupación.

Cuando yo cumplí los diez años, me vi al cargo de un pequeño rebaño de cabras, me encantaba ese trabajo, estaba todo el día en el campo cuidando de mis cabras, recorriendo los lugares que más me gustaban.

De todos esos sitios había uno que era mi preferido, era muy abrupto y a mis cabras también les encantaba, había mucha hierba. El único inconveniente era que estaba lejos de casa y tenía que llevarme la comida, aquel día pensé ir y le dije a mi madre que me echara comida. Llevaría más de media mañana en aquel lugar solitario cuando de repente sin saber de donde salió se me presentó un hombre.

Me preguntó: - ¿Qué haces aquí? y le contesté: - Guardando mis cabras. Seguidamente el preguntó: ¿Qué llevas en la talega?, La comida para el medio día - le dije yo.

El hombre no se fue y estuvo conmigo toda la mañana. Me preguntó que cuando iba a comer, le dije que todavía no. Cuando calculé que ya era hora de comer, saqué de la talega un trozo de pan, un botecito con aceite y un boniato. Lo pelé, hice un hoyo en el pan y le eché el aceite, la comida ya estaba preparada.

Miré al hombre que se había sentado a mi lado, no sé qué me motivo me impulsó a cortar un trocito de pan y otro de boniato y se lo di. Lo cogió y como era tan pequeño se lo comió en un segundo. Se levanto, me puso la mano en el hombro y me dijo: -Gracias muchacho.

Se fue, nunca más volví a verlo, a todo este hecho no le di ninguna importancia y no le dije nada a mis padres. Yo no tenía edad para analizar las cosas.

Tuvieron que pasar años para que empezara a comprender la vida y entonces me di cuenta de la grandeza y bondad de aquel hombre. Seguro que iba buscando trabajo por los cortijos, estaría hambriento porque sabe dios desde cuando no había comido.

Sin embargo, cuando podía haberme quitado la comida sin ningún esfuerzo se conformó con la miseria que le di y todavía me dio las gracias. No se puede pedir más honradez a su comportamiento ¿Verdad? Seguro que no.

A veces pienso que no era un hombre, que era un ángel, el ángel de mi guarda, que al verme tan solo por aquellos campos, tomó figura humana para hacerme un poquito de compañía



Juan Vadillo

GORDA

Cuando se mira una niña llenita, llama mucho la atención, casi siempre es una niña sonriente, alegre y feliz, con las mejillas sonrosadas, así era yo. Cuando me fui haciendo mayor, mis curvas hacían que los hombres, se volvisen a mirarme cuando pasaba.

Ya más madura, los piropos que escuchaba, eran algo más desagradables, casi siempre referentes, al culo o a los pechos, debes simular que te ofendes, pero en el fondo no te desagradan.

Después de la menopausia, tu peso aumenta, solo se fijan en ti los viejos verdes, quizá porque los pobres ya no ven muy bien.

Llega un momento en que ya ni los viejos se fijan en ti, o por lo menos como tú quisieras, te miran de reojo y te parece que rumorean, te empiezas a plantear que estas gorda, tendrás que adelgazar.

Me recomendaron un centro donde hacían maravillas, en solo tres meses te hacían perder el peso adecuado a tu estatura, además la primera visita era gratuita, no iba a perder nada con probar.

Me convencieron, harían de mi una nueva mujer, ni yo misma me iba a conocer, y cuando me viese me sentiría feliz, me cobraron un pastón me dieron unas pastillas y un régimen que debía seguir.

Pronto empecé a perder a perder peso, verdaderamente mi vida estaba cambiando, me sentía triste y decaída, sobre todo cuando me miraba al espejo, mi cara estaba ojerosa, chupada y sin color, mi vientre estaba caído. mi culo parecía un globo desinflado y mis pechos que había sido de ellos eran como dos pimientos asados, aquella no era yo no quería salir a la calle me sentía horrible y no digamos del hambre que pasé.

Cuando terminaron los tres meses de suplicio, me sentía como una piltrafa, hasta caminaba arrastrando los pies.

Pronto empecé a recuperar mi estado normal y con el mi alegría, la ropa ya me empezaba a estar ajustada, mis pechos ya llenaban el sujetador, ya era yo de nuevo, llame a mis amigas para salir con ellas, se alegraron pensaban que me habían perdido para siempre.

Me he convencido de una cosa, soy gorda pero feliz.

¿Qué pasa?

Carmen Villaescusa

QUIEN TIENE UN AMIGO, TIENE UN TESORO

Hace unos días, mientras disfrutaba del solecito en el parque, me fije en un grupo de chiquillos que hablaban entre ellos mientras miraban sus móviles.

Nerviosos, pedían a uno de ellos que hiciera una solicitud de amistad, insistiendo que era muy fácil, con solo un "click".

Me sorprendió el comentario y cuando volví a casa, le pregunté a mi nieto que era eso de conseguir un amigo con un simple "click". Me explicó que, a través de las Redes Sociales y sin necesidad de verse ni hablarse, hoy podemos etiquetarnos como amigos.

Extrañada le contesté:

-Sin conocerse, ¿¿¿sin hablar??? ¡Hoy se valora todo muy poco! Un amigo no es una frivolidad, es mucho más que todo eso.

Cuando me quede a solas, no podía dejar de pensar en todo aquello. Me dolía que hablaran con tanta ligereza de la amistad y me vino a la memoria mi amiga Julieta, sonriéndome mientras me decía "no le des más vueltas. Nosotras también fuimos jóvenes y aprendimos a reconocer a las buenas amigas". Su recuerdo me transmitió una gran calma, como siempre y pensé que los mejores amigos aparecen cuando menos lo esperas, alguien te inspira más confianza, te brinda escucha y comprensión en el momento justo, te ofrece respeto y cariño. Y a partir de ahí ya no puedes una vida sin ellos.

Así fue con Julieta, siempre la sentí a mi lado. Nunca importó lo lejos que estuviera, saber que podía contar con ella, hacía que las penas fueran más fáciles de soportar y las alegrías se multiplicaran. Con ella he reído como con ninguna otra persona y también he llorado, pero parece que las lágrimas compartidas son más dulces.

Recuerdo en especialmente aquel día, que al salir del coro en el que cantábamos un grupo de amigos, empecé a no encontrarme bien; Julieta solo tuvo que mirarme para saber que pasaba algo.

Era el momento de la despedida y quedamos en encontrarnos la próxima semana.

Ella insistía en acompañarme a casa, todo y que yo seguía empeñada en que podía ir sola.

En ese momento cobró sentido el refrán que tantas veces había rondado por mi cabeza "EL QUE TIENE UN AMIGO, TIENE UN TESORO".

Julieta, con toda su comprensión y cariño, como ha hecho a lo largo de los años, acabó acompañándome a casa y sin saberlo me había salvado la vida.

Aquel día sufrí un grave problema de salud, y si hubiera estado sola, probablemente no os estaría contando esta historia, por lo que me sentí aún más afortunada y agradecida por tenerla en mi vida.

Escrit pels usuaris i residents de la
Residència i Centre de Dia La Torreta - Eixample El Prat.

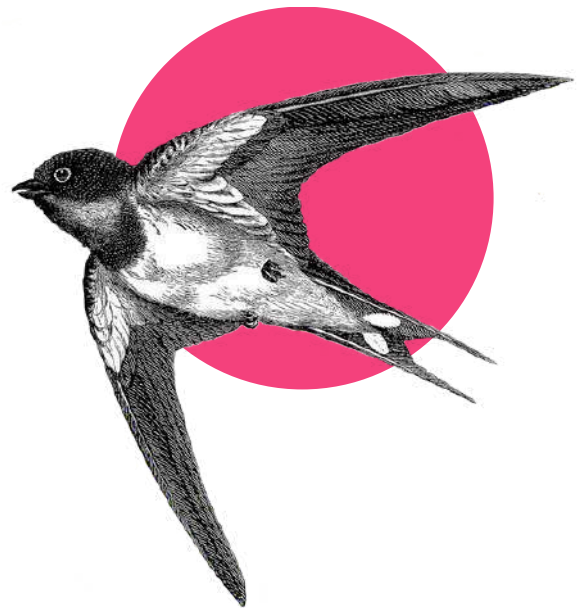
A LA PRIMAVERA

Primavera, tú llegaste
Llena de luz y de esplendor,
Brotando las flores nuevas,
Embellendiendo los campos.

Contigo llegarían las aves
Que alegran con sus cantos,
Que emigran año tras año
Para un tiempo acompañarnos

Ellas, las golondrinas,
Se pasean por las calles
Con sus vuelos, suben, bajan,
Con sus trinos alegrando.

Yo las contemplé de cerca,
Y a mí me maravillaron
Desearía volver a verlas
Con sus vuelos tan cercanos,
Por las calles de mi pueblo
Y contemplarlas un rato.



Ihcnoc

A LA MUSSA

Fa quinze anys et vaig conèixer,
em cabies a la mà.
I darrera d'una reixa
els meus ulls tu vas mirar.
Tota la meva tendresa
del meu cor vas fer sortir,
quan la teva infantesa
vas voler-la passar amb mi,
i posant orelles teses
i arrugant el petit front,
sempre tens les mans esteses
per donar-me tot un món.
I tu saltes d'alegria
al matí, al despertar.
I celebres el nou dia
volent anar a passejar.
Em pregues una carícia
sempre que em veus arribar,
tan se val si fa un dia
o si acabo de marxar.
I si no hi sóc en uns dies
em busques per tot arreu
i grinyoles d'alegria
en sentir la meva veu.

Ai petita dels ulls tristos!
et mereixes el que et duc,
em fas gestos molt poc vistos
i m'ho agraeixes d'un lladruc.
Sempre remenes la cua
quan pronuncio el teu nom.
Malgrat que siguis poruga
em defenses de tothom.
La meva fidel companya!
color negre i pel ben llis.
Venir amb mi per la muntanya
és el que et fa més feliç.
I olores els sotabosc,
persegueixes els ocells,
sargantanes i esquirols,
perquè tu vols jugar amb ells.
Respectes els gats de casa,
com si fossin bons amics
malgrat ser d'una altra "raça"
comparteixes el teu llit.
I ara que ja t'has fet vella
i et surt pel blanc al musell,
que dorms molt a la cistella
recolzada al meu turmell,
no pensis Mussa, petita,
que de tu ja m'he cansat.
Jo tan sols vull agrair-te
tot allò que m'has donat:
Un garbell de companyia,
una saca d'amistat,
d'amor: tot el que hi havia
i tota la fidelitat.

Carles Mora i Ferrer

LAS OBLIGACIONES DE UNA ABUELA

Todas las abuelas tenemos la obligación de querer a nuestros nietos, cuidarlos y dejarles hacer todo cuanto sus padres no les dejan, es la manera de ganarse el cariño hacia sus abuelos.

Si sus padres trabajan, donde estarán mejor que con sus abuelos. Cuando empiezan a ir al colegio, debemos llevarlos e ir a buscar. Si hace bueno los llevamos un ratito al parque, tienen que jugar.

Si los padres llegan tarde, los niños ya están cenados, bañados y con el pijama puesto para ir a dormir y porque no, un túper para que cenen los padres, los pobres están todo el día trabajando.

Los fines de semana, los padres tienen que limpiar la casa y algún fin de semana quedan con los amigos para celebrar algo o por el simple gusto de quedar. No se pueden llevar a los niños porque si tienen que estar pendientes de ellos no lo pasan bien con los amigos, además, se pueden quedar con la abuela.

La abuela, a veces, acaba agotada y harta de niños, reniega y se enfada, pero pronto se le pasa.

El fin de semana que nos lo tiene, esta deseando que llegue el lunes para volver a empezar la tarea tan agradable de estar pendiente de sus nietos.

Son tan guapos y no son malos, solo un poco traviesos, como corresponde a los niños, tenemos la suerte de criar una segunda generación y con un poco de suerte una tercera.



Carmen Villaescusa

SANT JORDI

Encetem la primavera,
els jardins coberts de flors.
S'omplen de fulles els arbres
i també de llum els cors.

Les roses que despunten
no s'aturen ni un moment.
Saben que a tot arreu
les espera molta gent.

La diada de Sant Jordi
és molt bonica per a tots.
Roses, llibres i rialles
i, com sempre, molt d'amor.

Les roses que despunten
no s'aturen, van creixent.
Saben què hi tenim al cor;
Que torni la nostra gent!



Anna Maria Font

HAIKUS

participants del taller de memòria
Casal El Remolar



Una rana se sumerge en el estanque,
las margaritas de mi terraza se abren con el sol,
los pajaritos escarban en mis macetas.

Clotilde Moreno



Florecen las rosas,
pajaritos trinando,
campos y amapolas.

Concepción Lechuga

En primavera las flores huelen,
la pradera está verde, los pajaritos piolan.
Qué bien llegó el verano, con sus calles adornadas de flores.

Amparo Carrión



Les il·lustracions són de Clotilde Moreno i Amparo Carrión

PODCASTS

LA ROSA PERDIDA



María Buitrago

UN SANT JORDI MELANCÒLIC



Teresa Bastida

Poesies, proses i relats

| | |
|--|--------------|
| Ramona Pané | 1 |
| Ihcnoc - Conchi Garrido | 2 / 23 |
| Graciela García | 3 |
| Teresa Bastida | 4 |
| Felisa Domínguez | 7 |
| Teresa Rof | 8 |
| Paquita Castillo | 10 |
| Carmen Villaescusa | 11 / 20 / 25 |
| Maite Contra | 12 |
| Centre Alois | 14 |
| SAD | 15 / 16 |
| Ibeth Caballero | 17 |
| Juan Vadillo | 18 |
| La Torreta Eixample El Prat | 21 |
| Carles Mora i Ferrer | 24 |
| Anna Maria Font | 26 |
| Haikus | 27 |
| Podcasts | 30 |

Gràcies

Per
SANT JORDI
fem **PRAT**



gent
gran